

og den ulighed er faktisk blevet meget større i de 3 år, vi er bagud med reformen.

Derfor skal der ses på nogle ændringer. Jeg synes ikke, det gør noget, at vi har debatten i dag om, hvordan de ændringer kan ønskes af nogle enkelte partier, og så må vi andre partier sige, hvad vores mening er. Vi vil gerne være med til at se på systemet, og vi håber også, at regeringen inviterer, så vi får en reform, som flertallet i Folketinget kan slutte op om, og at den ikke bliver majoriseret igennem med et smalt flertal.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jamen fru Karen Klint har jo fuldstændig ret. Nu har vi været her hele eftermiddagen og diskuteret kommunale forhold, og nu møder et af de store partier med en ny, frisk ordfører, og det kan jo tvinge de øvrige ordførere helt i knæ. Men det er jo dejligt, at der er nogle, der vil tage diskussionen op.

Jeg synes, at der i fru Karen Klints bemærkninger ligger, at kommunerne ikke prioriterer efter, hvilken ydelse borgeren har ret til og har krav på, men at der prioriteres ud fra et økonomisk synspunkt. Hvad bygger fru Karen Klint den påstand på?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det er jo egentlig et meget godt spørgsmål, for jeg har godt nok ikke taget statistikkerne med, men når vi kigger på den score, der er i statistikkerne fra Ankestyrelsen, så er der faktisk ret mange borgere, der får medhold i, at de har fået en for lang og for langsom og forkert sagsbehandling.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Ja, det er rigtigt, at der er sager, der kører i skoven, det er der jo altid, hvor sagsbehandlingen er forkert og bygger på et forkert grundlag, hvad angår den enkelte person. Dertil har vi jo hele ankesystemet med det sociale nævn osv.

Men det, jeg er ude efter, er en hovedtendens, den hovedtendens, fru Karen Klint påstår findes, nemlig at kommunerne i virkeligheden kan fastlægge og prioritere ud fra det økonomiske synspunkt. Er det en rigtig påstand?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Når vi ser udviklingen i statistikkerne over ankesager, så er der i hvert fald en tendens, der gør, at det ikke kun kan være, fordi man laver dårligere sagsbehandling, men måske også, fordi man skeler lidt til, at det alt andet lige bedre kan betale sig for en kommune at have folk i nogle lange forløb i revalidering i stedet for at give dem den hurtige og den korte sagsbehandling i forbindelse med pension.

Vi hører også, at det er problematisk for de kommuner, som har ventet længst på udligningsreformen, at de ikke har råd til at udføre arbejdet i lovens ånd, netop fordi de får den lave refusionstakst, hvis de tildeler en førtidspension. Det er jo en skæv fordeling, at der faktisk er ubalance mellem arbejdsmarkedet og mulighederne for revalidering og så den sociale belastning, som de samme kommuner har. Det er omvendt proportionalt, og det øger så den ulighed, jeg også nævnte.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil bare høre, om ordføreren kan bekræfte, at også Folketingets flertal jævnlige bruger refusionsprocenten til at opnå bestemte resultater med, at man altså fra lovgivers side regner med, at kommunerne følger refusionsloven. Man bruger det til at regulere, om man vil have flere eller færre f.eks. på førtidspension.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det har jo været grundideen, og det lagde jeg heller ikke skjul på. Jeg sagde også rent ud, at refusionsmodeller også er incitamenter, og det var det også i oplægget til grundtakstmodellen. Men netop fordi der blev ændret så voldsomt på den i 1998-99, var der jo også enighed om hos det samme flertal, at man skulle se på den i den evaluering, der skulle komme. Derfor var datoen jo fastsat i lovgivningen omkring grundtakstmodellen. Miseren er jo opstået, fordi vi er 3 år bagud.

Det kunne jo godt ske, at vi havde lavet nogle andre refusionssatser, hvis vi havde opfyldt vores lovgivning omkring grundtakstmodellen.

Formanden:

Tak til fru Karen J. Klint. Så er det hr. Poul Nørgaard som ordfører.